

ὁμῶς μετὰ τὸ δ ἢ τ μετ' αὐτῶν ὁμοῦ ἀποβάλλεται καὶ τότε ἡ κατάληξις λθ προστίθεται ἀμέσως τῇ ῥίζῃ. π. χ. мет-ж (σαρόνω), мет-ѣхъ (παρατατ:), мет-о-хъ азъ, мет-е ти, мет-е тоѣ (ἀόρ:), мет-ѹ, мет-ѣте (προστακτ:), мет-вамъ, (ὑποθετ:), мет-е-нъ (μετοχ: παθ:), ме-лъ (μετοχ: ἐνεργ: ἀντὶ τοῦ мет-ъ-лъ, οὕτω καὶ τὸ убо-лъ (κεντήσας) ἐκ τοῦ бод-ж, ἀντὶ τοῦ у-бо-д-ъ-лъ).

VII. Ἡ ῥίζα τῆς κλάσεως ταύτης ἔχει χαρακτῆρα η καὶ συνδ: ж, ὅπερ εἶναι ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸν ὠρισμένον παρῳχυμένον καὶ τὰς μετοχάς. π. χ. рѹн-ж (πτуαρίζω), рѹн-ѣхъ (παρατατ:), порѹн-ж-хъ (ἀρίστ:), ринѹ (προστακτ:), рѹн-вамъ (ὑποθετ:), порин-ж-лъ (μετοχ: ἐνεργ:), порин-ж-тъ (μετοχ. παθητ:).

VIII. Ἡ δευτέρα συζυγία ἔχει δύο παραδείγματα: уч-ѣх (διδάσκω) καὶ вѣрт-ѣх (γυρίζω τι). Ἡ κλάσις αὕτη σχηματίζεται ἐπὶ τοῦ πρώτου παραδείγματος καταλήγοντος εἰς ж καὶ ѣ καὶ ἔχει συνδετικὸν и μόνον εἰς τὸν ὠρισμένον παρῳχυμένον καὶ τὰς μετοχάς, ἀλλὰ τὸ и ἐν τῇ παθητικῇ μετοχῇ μεταβάλλεται εἰς е. Ἐκ τῶν ῥημάτων τῆς κλάσεως ταύτης ὅσα ἔχουσι τὴν κατάληξιν ж ἢ ѣ τονισμένην, ταῦτα ἐν τῇ ὑποθετικῇ ἐγκλίσει ἔχουσι συνδετικὸν я ἢ а π. χ. сѣдѣх (κρίνω), сѣд-ѣхъ (παρατ:), осѣд-и-хъ (ἀόρ.), ще осѣд-ѣх (μέλλων), осѣд-ѹ (προστ:), сѣд-вамъ (ὑποθ:), осѣд-и-лъ (μετ: ἐν:), осѣд-е-нъ (μετ: παθ:). Вар-ѣх (βράζω), вар-ѣхъ (παρατ:), свар-ѹ-хъ (ἀόρ:), свар-ѹ (προστ:), вар-я-вамъ (ὑποθ:), вар-и-лъ (μετ: ἐν:), вар-е-нъ (μετ: παθ:).

IX. Ἡ κλάσις αὕτη σχηματίζεται ἐπὶ τοῦ δευτέρου παραδείγματος „вѣрт-ѣх“ καὶ ἔχει συνδετικὸν ѣ ἢ а ἢ я ἐν τῷ ὠρισμένῳ παρῳχυμένῳ, τῇ ὑποθετικῇ ἐγκλίσει καὶ ταῖς μετοχαῖς, ὅπερ ἐν τισὶ ῥήμασιν παραλείπεται ἐν τῇ ὑποθετικῇ ἐγκλίσει, ἐν δὲ τῷ παρατατικῷ χρόνῳ τὸ συνδετικὸν ѣ συγχω-